

Komentár evanjelia na sobotu 20. týždňa v Cezročnom období: uľahčiť cestu do neba

Komentár na sobotu 20. týždňa v Cezročnom období. „Viažu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía.“ Mohli by sme si položiť otázku: Uľahčuje môj život, moje slová, moje postoje cestu svätosti a robí ju pre druhých príťažlivejšou? Kde by som sa mohol zlepšiť?

Evanjelium (Mt 23, 1-12)

Ježiš povedal zástupom i svojim učeníkom:

„Zákonníci a farizeji zasadli na Mojžišovu stolicu. Preto robte a zachovávajú všetko, čo vám povedia, ale podľa ich skutkov nerobte: lebo hovoria, a nekonajú. Viažu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli: rozširujú si modlitebné remienky a zväčšujú strapce na šatách, radi majú popredné miesta na hostinách, prvé stolice v synagógach, pozdravy na uliciach a keď ich ľudia oslovujú Rabbi. Vy sa nedávajte volať Rabbi, lebo len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia. Ani Otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský. Ani sa nedávajte volať Učiteľmi, lebo len jediný je váš Učiteľ, Kristus. Kto je medzi vami najväčší, bude vašim služobníkom.

Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“

Komentár

Slová, ktoré Pán hovorí v dnešnom evanjeliu, sú tvrdé. Sú jasným a priamym odsúdením správania, ktoré sa Bohu nepáči: pokrytectva.

Ide o to, že pokrytectvo nie je dobre viditeľné ani v ľudských očiach. Preto je veľmi ľahké vcítiť sa do toho, čo Ježiš hovorí, a súhlasiť s ním. Čo však nie je také ľahké, je skúmať vlastné srdce a pýtať sa, do akej miery sa to, čo Pán hovorí, vzťahuje na nás.

Pokrytectvo je totiž rovnako nepríjemné ako rafinované.

„Viažu ťažké až neúnosné bremená“.
Mohli by sme si položiť otázku: Robia môj život, moje slová, moje postoje cestu svätosti pre druhých ľahšou a

schodnejšou, alebo ju naopak robia neúnosnejšou? Je obraz kresťanstva, ktorý vyplýva z toho, ako sa správam, obrazom ťažkého bremena, alebo obrazom cesty šťastia?

Je určite veľmi ľahké povedať svojim deťom, manželovi alebo súrodencovi, že sa majú správať určitým spôsobom. Ale robíme to aj my sami a vidia ostatní, nie na základe našich slov, ale na základe našich skutkov, ako je dôležité vždy sa usmievať, správať sa ku každému dobre, nikoho nekritizovať za chrbtom, neklamáť?

Svätý Josemaría po celý svoj život pestoval túžbu, ku ktorej nás vyzval, aby sme sa pridali: „Veľkoryso pokladať svoje srdce na zem, aby ostatní mohli šliapať po mäkkom a spríjemnili sme im tak ich boj“ (*Boží priatelía*, bod 228). Práve k tomu nás Ježiš svojimi slovami povzbudzuje: uvedomiť si, že tu nie sme preto, aby sme druhým sťažovali život. Sme

povolání byť sprostredkovateľmi svätosti pre všetkých okolo nás.

Aký je najlepší spôsob, ako to robiť? Najväčší z vás nech je vaším služobníkom. Predovšetkým svojím príkladom, svojou dobročinnosťou pretavenou do skutkov služby.

Takto to chápal aj svätý Pavol: „Neste si navzájom bremená, a tak naplníte Kristov zákon“ (Gal 6, 2). Farizeji zväčšovali bremená druhých, my sme povolání odľahčovať ich, tak ako to robí Pán (porov. Mt 11, 28).

„Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“. Presvätá Bohorodička nás učí, že pokora nie je len otázkou *pocitu pokory*: je to otázka skutočného a účinného odovzdania svojho života do služby druhým. Práve preto sa stala najlepšou sprostredkovateľkou cesty k Bohu, a to až do takej miery, že ju Cirkev vzýva ako Bránu nebeskú.

Luis Miguel Bravo // Grant
Ritchie - Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/sabado-to-20/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-to-20/) (26.03.2025)